

Rozmluvy o životě 13

Michail Veličko

kandidát ekonomických věd.

Video s českými titulky: [ZDE](#)

OBSAH: Společensko-ekonomická formace | Veřejné instituce | Rodina = zrníčko budoucí společnosti | Genetika a systém biopole | Rodina, dětství, početí, eggregoriální vliv | Děti jsou zrcadlem rodiče | Mnohogenerační rodina a zrod osobnosti

Společensko-ekonomická formace

M.V.: Takže jsme si promluvili o *cyklu* řešení jednotlivých úkolů, kterého by se měl držet stát, aby všechna další pokolení mohla žít dobře. Aby mohl být ten cyklus realizován, je třeba si promluvit o *společensko-ekonomické formaci*, ne však z obecného hlediska, ale *jako o objektu řízení*, což znamená dotknout se vnitřní struktury společensko-ekonomické formace a vzájemných vztahů existujících mezi jejími prvky.

Pokud se termín „*společensko-ekonomická formace*“ (zaveden marxismem), někomu nelíbí, existuje i jiný termín — „*sociálně-ekonomický systém*“, ale podstata věci se tím nemění, protože stejně se jedná o **společnost a její ekonomiku**.

Současnou civilizovanou společnost je možné charakterizovat jako soubor „veřejných institucí“, které mezi sebou různě spolupracují. Pojem „veřejná instituce“ je možné definovat jako určitý vnitřní sociální útvar s určitými sociálními funkcemi, které žádná jiná veřejná instituce nemůže plnit buď vůbec, nebo náležitým způsobem ve vztahu k takové úrovni rozvoje civilizace, kultury společnosti, jaké bylo dosaženo.

Pokud budeme mluvit o **ekonomice**, tak ta *do takovéto definice „veřejné instituce“ nezapadá*, neboť ekonomika to nejsou pouze lidé, ale také všemožná technika, různé technologie, organizace, organizační a řídicí procedury.

Proto společensko-ekonomická formace — je souborem určitého počtu veřejných institucí a organizačně-technologického komplexu národního hospodářství.

Proč je v našem chápání takové rozdělení oprávněné? Z toho důvodu, že jedny a ty samé technologie, jeden a ten samý způsob organizace fungování ekonomiky mohou být atributy společností, které se velmi liší podle toho, jak se vyvinuly jejich *veřejné instituce*, a jak jsou vzájemně propojené mezi sebou, a také s *organizačně-technologickým komplexem samotného hospodářství*.

Příklad: veškeré vojenství vychází z civilizace, protože organizace armády, letectva a námořnictva (= *organizace vojensko-průmyslového komplexu*) mají mnoho společného, pokud se podíváme na historii jak států antihitlerovské koalice, tak i Třetí říše.

Je proto možné hovořit o tom, že *organizačně-technologický komplex* je do určité míry nezávislý na *veřejných institucích*, ze kterých se skládá veřejný život, i když současná civilizovaná společnost není bez *organizačního komplexu ekonomiky* životaschopná díky tomu, že technosféra je pro ni nezbytností. Velice významným faktorem je ochrana před přírodním prostředím díky technosféře, o jeho významu se obvykle přesvědčujeme, až když dojde k nějakým živelným pohromám, nebo když v důsledku období zmatků a válek vše přestává fungovat v pro nás přijatelném režimu.

Pokud si vezmeme *veřejné instituce* současné civilizované společnosti, tak je z nich možné vytvořit takovouto tabulku: Na horizontále jsou **zdroje blaha** a na vertikále jsou **jeho příjemci**. Takovými **veřejnými institucemi** jsou:

- rodina,
- státnost,
- věda, a
- vzdělávací systém.

Takže máme tabulku formátu 4x4. Pokud popřemýšlíme, tak nebude tak těžké ji vyplnit dostatečně podrobně (z hlediska řízení).

		Veřejné instituty jako zdroje blaha			
		Rodina dáva	Štátnost' zabezpečuje	Veda zabezpečuje	Vzdělávací systém zabezpečuje
Veřejné instituty jako příjemcovia blaha	Rodine	1. Pokračovanie rodu. 2. Bezprostrednú vzájomnú starostlivosť medzi členmi rodiny.	1. Sociálnu ochranu. 2. Určitý stupeň kvality života pre rodinu aj jednotlivca.	Formuje <u>rozhľad</u> dorastajúcich pokolení a dospelých nad všeobecne povinné minimálne vzdelanie, prijaté v danej epoche v danej spoločnosti.	Štartovaciu úroveň vzdelania a odbornosti (<i>generáciám vstupujúcim do života</i>), čo je potom v dospelosti základom pre ich integráciu do života spoločnosti.
	Štátnosti	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému riadenia. 2. Obnovovanie subkultúry riadenia na profesionálnej báze v nadväznosti pokolení.	1. Vedecko-metodologické zabezpečenie aktuálneho štátneho riadenia. 2. vypracovanie politického kurzu do budúcnosti.	1. Základ kultúrno-politickej jednoty spoločnosti. 2. Profesionálne riadiace kádre. 3. Kádre pre ostatné oblasti činnosti.
	Vede	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému. 2. Podporu pre fundamentálne vedy. 3. Zadávanie výskumných úloh v záujmoch realizácie štátnej politiky.	Obnovu subkultúry vedeckých výskumov a riešenie aplikovaných úloh.	Profesionálne vedecké kádre a výskumníkov.
	Vzdělávaciemu systému	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	Organizuje a zadáva jeho vzdelávacie programy.	1. Metodológiu poznávania a tvorivej činnosti (v tej či onej podobe). 2. Spôsob chápania sveta, teda tematiku a obsah vzdelávacích štandardov. 3. Kádre v podobe profesionálnych učiteľov.	1. Kádre v podobe profesionálnych učiteľov 2. Čiastočne si svoju činnosť zabezpečuje aj vedecko-metodologicky.

Když si probereme její jednotlivé prvky, tak co poskytuje *rodina rodině*?

- Pokračování rodu a
- bezprostřední vzájemnou péči mezi členy rodiny.

Co poskytuje *rodině státnost*?

Žijeme v takových podmínkách, kdy je kvalita života všech a každého podmíněna charakterem státního řízení, to znamená koncepcí, která je uplatňována při řízení státu a dále kvalitou řízení v souladu s vybranou koncepcí. Takže v rozmezí těchto dvou faktorů státnost rodině poskytuje:

- *sociální ochranu a*
- *určitou kvalitu života rodiny i individuální osobnosti.*

Co poskytuje věda?

Věda *formuje rozhled* dorůstajících pokolení i dospělých nad obecně povinné minimální vzdělání přijaté v dané epoše v dané společnosti.

Vzdělávací systém rodině poskytuje:

- *startovací úroveň vzdělání a odbornosti* (pro pokolení, která vstupují do života), což je potom v dospělosti základem pro jejich integraci do života společnosti.

Další řádka, to je **státnost jako příjemce blaha**.

Co poskytuje rodina státnosti?

- *Lidské zdroje,*
- *mravnost,*
- *etiku,*
- *základy kulturní jednoty společnosti.*

Všechny tyto věci mají tak či onak základ v rodině, která je formuje.

Co poskytuje státnost státnosti?

- *Organizaci systému řízení a*
- *obnovování subkultury řízení na profesionální bázi v návaznosti pokolení.*

Co poskytuje věda státnosti?

- *Vědecko-metodologické zajištění průběžného státního řízení a*
- *zpracování politického kurzu do budoucna.*

Co poskytuje vzdělávací systém státnosti?

- *Základy kulturně-politické jednoty společnosti,*
- *profesionální řídicí kádry,*
- *a také kádry pro jiné oblasti činnosti.*

Věda jako příjemce blaha, co získává?

Od rodiny získává

- *lidské zdroje,*
- *mravnost,*
- *etiku*
- *a také základy kulturní jednoty společnosti,*

bez kterých není v současných podmínkách vědecká činnost jako kolektivní činnost realizovatelná buď vůbec, nebo problematicky.

Státnost poskytuje vědě

- *organizaci systému a*
- *podporu pro fundamentální vědy,*

kteřé ve své podstatě nejsou z obchodního hlediska rentabilní, protože nevedou k výrobě konečného produktu. Pokud je zařadíme do technologického řetězce, tak se budou nacházet v prvních etapách toho, čemu říkáme technologický cyklus, i když je obvykle nespojujeme se zpracováváním nějakých přírodních surovin, ale informací. Stát také v řadě případů zajišťuje zadávání výzkumných úkolů — v zájmu realizace své státní politiky.

Věda zajišťuje vědě

— obnovu subkultury vědeckých výzkumů a řešení aplikovaných úkolů.

Vzdělávací systém zase poskytuje vědě

— odborné vědecké kádry a výzkumníky.

Dále tu máme **vzdělávací systém jako příjemce blaha**, které mu poskytují ostatní veřejné instituce.

Od rodiny získává

— lidské zdroje,

— mravnost,

— etiku

— a základy kulturní jednoty společnosti,

bez kterých vzdělávací systém nemůže fungovat.

Stát vzdělávací systém

— organizuje a stanovuje jeho vzdělávací programy.

Věda vzdělávacímu systému poskytuje

— metodologii poznávání a tvůrčí činnosti (v té či oné podobě),

— i způsob chápání světa, tedy tematiku a obsah vzdělávacích standardů

— a kádry v podobě profesionálních učitelů.

A vzdělávací systém sám sobě také poskytuje

— kádry v podobě profesionálních učitelů

— a částečně si svou činnost zajišťuje i vědecko-metodologicky.

Aby se společnost stabilně rozvíjela v návaznosti pokolení, musí všechny veřejné instituce spolehlivě řešit své úkoly, přičemž spolu musí vzájemně spolupracovat v souladu se svými možnostmi a potřebami. Pokud v systému veřejných vztahů dojde k narušení funkce kterékoliv z veřejných institucí, nebo dojde k narušení organicky potřebných vzájemných vazeb mezi veřejnými institucemi, vzniknou zákonitě ve společnosti problémy, jejichž rozvoj může vést až ke katastrofě, která může být i nezvratná.

Realita je taková, že na každé políčko této tabulky je možné napsat samostatnou knihu, nebo mu minimálně vyčlenit jednu kapitolu v učebnici sociologie. Avšak v našich učebnicích sociologie tato tabulka není a její obsah v nich není uváděn prakticky v žádné podobě. Je to jeden z problémů vědecko-metodologického zajištění společenského rozvoje a státního řízení jako jednoho z faktorů. Proto bude nutné zahloubat se a prozkoumat všechno, co se děje v systému veřejných institucí samostatně — optikou života, využívající těch možností, které jsou otevřené, nebo které se z různých důvodů ukazují být uzavřené.

Rodina = zrníčko budoucí společnosti

Existuje známá fráze původem z marxismu, že „rodina je buňka společnosti“. Na jedné straně ano — poukazuje na roli rodiny. A z druhé strany je to jedna z formulací, která blokuje správné chápání toho, co ve společnosti probíhá, protože rodina není (jen) buňkou společnosti — rodina není statická. **Rodina — to je zrníčko, ze kterého vyrůstá budoucí společnost.** Neboť když se podíváme na tuto tabulku, tak všechny veřejné instituce (*státnost, věda, vzdělávací systém a všechny ostatní, které je možné ve společnosti vyčlenit, ale které jsme považovali za možné pominout, neboť mohou být posuzovány jako filiálky těch vyjmenovaných*) se v různou dobu stejně nějakým způsobem odvíjely od rodiny. Rodina — je opravdu tím zrníčkem, ze kterého vyrůstá budoucí společnost se všemi svými veřejnými institucemi, které jsou pro život společnosti na daném stupni civilizačního rozvoje nezbytné.

A jak se tedy má věc s fungováním instituce rodiny po dobu celé historie? První, co přitáhne naši pozornost, je skutečnost, že **otrokáři zakazovali otrokům vytvářet rodiny**. Proč? Protože se tak otrokáři starali o udržení své biologické a kulturní nadřazenosti nad vrstvou otroků, čehož dosahovali díky eliminaci instituce rodiny ze společenství otroků. Proč? Protože **rodina nepředpokládá chaotické sexuální styky**. Ve společenství otroků byly chaotické sexuální styky životní normou.

Genetika a systém biopolí

Genetický mechanismus druhu „člověk rozumný“, to nejsou jenom chromozómy. Je to i **systém biopolí**, prostřednictvím kterých jsou potomkům předávány informace od jejich předků. Pokud jsou sexuální styky chaotické, tak i když chromozómový genetický materiál opouští ženský organismus přibližně v průběhu 3 - 4 měsíců, tak v aspektu dědičnosti z hlediska biopolí se může stát, že při chaotických sexuálních stycích bude mít jedno dítě jednoho otce díky spermatu a několik otců díky biopolím.

Genetický aparát člověka, to je velice složitý systém a kvůli úspornosti, stejně jako v mnohých složitých informačně-algoritmických systémech, není jedna a ta samá informace vždy několikrát zálohována na různých fragmentech nosičů. Velmi často jsou informace uloženy pouze jednou a v těch místech, kde je nutné s touto informací pracovat, jsou uvedeny pouze odkazy (*analogy odkazů fungující stejně jako odkazy v programování*)

Co to prakticky znamená?

Pokud provedeme analogii, tak to znamená přibližně toto: čtete například učebnici chemie a v jedné její kapitole narazíte na větu, že toto téma bude důkladně probráno v té a té kapitole. Pokud se tedy chcete na to téma podívat hned, tak si nalistujete příslušnou kapitolu. Jenže máte v ruce typografický zmetek a místo například desáté kapitoly učebnice chemie, kam se odkazovala vaše věta třeba z páté kapitoly, tam máte desátou kapitolu učebnice zeměpisu. Informace jsou takto tedy blokovány a vy nemáte možnost se s nimi seznámit.

Takže chaotické sexuální vztahy vedou k tomu, že na úrovni genetiky biopolí vznikají vzájemně konfliktní odkazy na vzájemně nekompatibilní informace, nebo vznikají chybné odkazy vedoucí do prázdna, kdy odkaz existuje, ale odpovídající informačně-algoritmické zajištění již ne. Takže dítě, které má několik otců díky biopolím a jednoho otce díky spermatu, se v průběhu svého osobnostního rozvoje ocitá před problémem, kdy musí doplňovat chybějící informace, nebo překonávat informační konflikty.

Ve slabší míře se následky **telegonie** projevují tak, že dítě dotírá na rodiče otázkou: „*A tati? Ty, jsi můj táta?*“ Kořeny této otázky spočívají v tom, že někde na nevědomé úrovni cítí, že má někde ve své psychice dostupné informace, které nejsou přítomny v biopoli a rodovém duchu jeho otce. Pokud tam tedy takové informace jsou, tak zákonitě vzniká otázka: Odkud se vzaly? A jednou z podob té otázky je: „*A tati? Ty jsi můj táta?*“

V těžších případech se telegonie projevuje jako **schizofrenie** a vzájemný nesoulad mezi různými částmi těla, což může být vyjádřeno jako velmi podstatné **disproporce** ve stavbě organismu, stejně jako **vývojové vady**.

Pokud se podíváme na to, jak žila „**elita**“ po všechny časy, tak **si vždy dávala bedlivý pozor, aby byla její rodina v rámci možností chráněna jak před telegonií tak i před možným namícháním rodové linie genetickým materiálem těch sociálních skupin, které z jejího hlediska k elitě nepatřily**. V řadě případů, aby si v některých aspektech zajistila převahu, „**elita**“ dokonce praktikovala sňatky mezi blízkým příbuzenstvím a riskovala tak následky inbreedingu [příbuzenského křížení] jenom kvůli tomu, aby ty či ony rodové znaky předala svým potomkům, neboť její představitelé byli přesvědčeni, že v nich spočívá jejich převaha nad všemi ostatními.

[Rodina, dětství, početí, eggregoriální vliv](#)

Vztah k rodině je tedy jedním z klíčových ukazatelů charakterizujících jakoukoliv společnost. Pokud to vztáhneme na hierarchii priorit zobecněných prostředků řízení, tak **likvidace institutu rodiny** ve společnosti (*která je předpokládánou obětí agrese*) se dotýká všech jako předpoklad pro realizaci reálné agrese. Fakticky se to tak či onak **dotýká genetiky**.

Dále je obecně známou skutečností, že když se komár vylíhne z larvy, jedná se o plnohodnotného zástupce svého druhu. Když se narodí člověk, tak se z něho člověk stává až v důsledku adekvátní výchovy a získaného vzdělání. **Dětství je určené k tomu, abychom se připravili na samostatný dospělý život. V období dětství si nejenom osvojujeme ty či ony znalosti, získáváme určité návyky, ale také dochází k vývoji struktur našeho organismu.**

Vypadá to tak, že funguje princip: „*Nenaučil se to jako Váňuška, jako Ivan Ivanovič se tomu již nenaučí.*“ Tento princip zahrnuje jak vývoj struktur samotného organismu, tak také formování osobnostní psychiky jako informačně-algoritmického systému.

Proč? Protože praxe ukazuje, že pokud nejsou v určitém věku vypracovány řečové návyky, tak nedochází k potřebnému vývoji řečového centra v levé hemisféře.

V literatuře je popsán následující případ. Jedna Američanka, matka samoživitelka, nechávala své dítě samotné s puštěnou televizí. V televizi vysílali všechno možné. Dítě sice začalo kreslit obrazy z reklam, ale v potřebné době mluvit nezačalo. Psychologové potom měli velkou práci s tím, aby se dítě přece jenom naučilo mluvit. To znamená, že jde o příklad, který ukazuje, že psychika, fyziologie a anatomie jsou v organismu člověka velice těsně propojeny. Pokud tedy nejsou ty či ony návyky v určitou dobu vypěstovány, vede to buď k úplné nevyvinutosti příslušných struktur organismu, nebo k jejich omezenému rozvoji, který následně buď nemůže být kompenzován vůbec, nebo nemůže být kompenzován v potřebné míře.

Pokud se podíváte na život jakéhokoliv člověka, tak má ve svém životě období, kdy má nad ním bezvýhradní vládu pouze jeho máma a nikdo jiný. Toto období začíná ještě před samotným početím a trvá přibližně do 2,5 – 3 let věku, kdy dítě začíná s větší sebejistotou

používat řeč a na základě tohoto umění začíná komunikovat s těmi, se kterými to považuje za potřebné a odmítá komunikovat s těmi, kteří ho z nějakých důvodů lekají nebo pro něj nejsou zajímaví.

Co probíhá v časovém intervalu předcházejícímu početí do doby, kdy dítě vstupuje do období znalosti řeči? Dochází k tomu hlavnímu. Zaprvé si máma vybírá toho, kdo se stane jeho otcem.

Instinktivně podmíněná psychologie je tedy takového druhu, že rozhodující role, vedoucí a fakticky klíčová role, náleží ženě. Odpověď muže, která je opravdu pouze odpovědí, i když iluze toho, že iniciativa náleží muži je následkem toho, že je ve stejné algoritmice založena nutnost jakoby překonat odpor samičky předtím, než... Neboť samička vyvolává zájem u mnohých, ale s cílem pokračování rodu a zlepšení genetiky populace musí zvítězit pouze ten lepší, samozřejmě z pohledu samičky.

Co tedy ještě probíhá? V této době je zakládáno duchovní dědictví budoucího dítěte. To znamená, že v této době dochází k formování spojení biopolí s těmi či oněmi egregory, se kterými bude dítě od okamžiku svého početí do narození a dále ve svém životě spojeno. Pokud jsou sexuální styky chaotické, tak to bude velké množství spojení, takže to následně zkomplikuje tomu dítěti život. Kromě toho, pokud je v jeho vlastních rodových egregorech něco nesprávného, tak je to období, kdy to nesprávné může být zablokováno. Pokud k početí nedochází pod nadvládou instinktů, ale opravdu v podmínkách lásky, tak je duchovní dědictví formováno tím nejlepším způsobem. Kombinace celého míchání genů v procesu formování spermatozoidů a vajíčka je vytvořena tím nejlepším možným způsobem.

Děti jsou zrcadlem rodiče

Uvedu jeden z takových příkladů, že **proces početí je mravně a eticky podmíněn**.

I když pro ty, kteří považují náboženství za výmysl a omezují etiku pouze na společnost, do hranic společnosti a nepovažují etiku za objektivní jev, ale za něco, co vzniká subjektivní cestou, těm tento příklad nebude nic říkat.

Je obecně známo, že následník, carevič Alexej Nikolajevič trpěl hemofilií.

Auditorium: Asi bychom měli upřesnit, že se jedná o syna Mikuláše II.

M.V.: Ano, byl to syn Mikuláše II. **Hemofilie** je porucha srážlivosti krve. Každé škrábnutí tedy může vést k tomu, že člověk vykrváčí a zemře. Normální krev se v reakci s kyslíkem sráží a blokuje místa, kterými může vytékat. Hemofilie souvisí s genem, který je přítomný v ženském chromozómu X. Pokud je druhý chromozóm X matky zdravý, tak se díky tomu, že je hemofilie gonosomálně recesivní onemocnění, u žen neprojeví. Pokud žena neměla štěstí a dostalo se jí obou chromozómů s genem hemofilie, tak může jednoduše zemřít při kterékoliv své menstruaci. Když se narodí chlapec, tak od matky zdědí buď zdravý, nebo nemocný gen. Pravděpodobnost projevení se hemofilie u následníka careviče byla tedy 50%. Při jiném uspořádání genů v procesu formování mateřského vajíčka se mohl narodit zdravý chlapec, který by se stal následníkem trůnu. Jaký by potom byl další osud Ruska, zůstává otevřenou otázkou

Carevič se narodil na rozhraní července-srpna roku 1904. V té době probíhala rusko-japonská válka. Pokud se tedy vrátíme o 9 měsíců zpět, tak co se tehdy dělo v naší historii? Většina se vůbec nezamýšlí nad tím, co probíhalo v době početí careviče. V období jeho početí probíhala jednání mezi Ruskem a Japonskem, ve kterých Rusko zaujímal pozici: „*Potřebovali bychom malou vítěznou válčičku, jako prevenci před revolucí.*“ Pokud tedy uznáme skutečnost, že

Bůh mluví se všemi a s každým jazykem životních okolností, tak narození careviče s hemofilií bylo jeho vzkazem vládci, carovi Mikuláši II.: „*Už při svém nástupu na trůn jsi získal přezdítku krvavý kvůli Chodynské tragédii. Říkáš o sobě, že jsi car, otec národa. Tak tedy nad každou kapkou prolité krve svého lidu se máš trást stejně, jako se budeš trást nad každou kapkou krve následníka.*“

Podle pravoslavné tradice však všechny podobné věci patří mezi pověry, proto také vzkaz v této podobě adresátovi nedošel. Rusko prohrálo rusko-japonskou válku, do které bylo zataženo díky své mimořádné hlouposti, protože věřit tomu, že k válce nedojde v roce 1904, mohl jenom úplný hlupák. Japonské programy na výstavbu jeho lodí končily v roce 1904, kdy se měly poslední lodě stát součástí jeho výzbroje. Ruské programy na výstavbu lodí končily v roce 1905, takže rok 1904 byl pro Japonsko jediným rokem, kdy se mohlo dohodnout s Ruskem na urovnání konfliktu zájmů na Dálném Východě, nebo vyřešit tento konflikt ve svůj prospěch hrubou vojenskou silou, aniž by čekalo na dokončení ruských programů na výstavbu lodí a vyzbrojení ruského námořnictva silnějším vojensko-technickým potenciálem. Abyste v takových podmínkách vedli jednání pod heslem „*Potřebujeme malou vítěznou válčičku, jako prevenci revoluce.*“, musíte mít velice těžce poškozenou psychiku a mravnost.

Realita je taková, že opravdu velice mnohé je při procesu početí podmíněno — mravně podmíněnou cílevědomostí rodičů k tomu či onomu. Pokud jsou tedy děti náhodným produktem sexu pod nadvládou instinktů... **Děti jsou pro své rodiče především zrcadlem, ve kterém mohou vidět ty problémy, které se neodhodlali řešit sami ve svých vlastních osudech.** Realita je přesně taková. Pokud se podíváme na ruské pohádky, tak od těch západních se liší tím, že v západních pohádkách jsou princezny krasavice. Chudé dívky, se kterými se žení princové, jsou také krasavice. V ruských pohádkách je ideálem ženy *moudrá Vasilisa*. Ano, je to také krasavice, ale navíc moudrá.

Pokud budeme mluvit o možnostech, jak vyvést Rusko z krize, tak ty možnosti se ukrývají v dlouhodobé strategii, která spočívá v tom, že nyní žijící pokolení musí **počít a vychovat pokolení moudrých matek** — Vasilis, které potom dále budou rodit a vychovávat takové lidi, kteří vyřeší zbylé problémy zděděné z minulosti a nebudou vytvářet problémy nové. Je totiž nesprávné myslet si, že tvůrčí potenciál a jeho realizace je pouze údělem muže. Realita je taková, že: **tvůrčí potenciál je stejně vlastní jak mužům, tak i ženám**, ale realizuje se různým způsobem, kvůli biologicky rozdílným funkcím obou pohlaví v životě biologického druhu „*člověk rozumný*“.

Ženu nikdo nedokáže v její mateřské funkci nahradit. A protože v prvních etapách života dítěte mu nikdo nedokáže nahradit mámu, je tedy normální, aby byl život zařízen takovým způsobem, aby byl tvůrčí potenciál muže uplatňován při interakci s těmi problémy, se kterými se v průběhu své existence společnost střetává. A muži je tedy bezprostředně řeší. Tvůrčí potenciál ženy je v absolutní většině případů realizován prostřednictvím jejího životního partnera, kterému (*díky tomu, že v současné kultuře ženy obvykle v intuici muže předčí*) ukazuje cesty rozvoje dokonce i v těch případech, kdy muž není takzvaně „*pod pantoflem*“. Pokud je „*pod pantoflem*“, tak jím žena manipuluje tak, jak uzná za vhodné, nebo tak, jak je přes ni přenášena egregoriální algoritmika.

V tomto aspektu se opět musíme vrátit k rodině posledního cara. Za života i po smrti Alexandru Fjodorovnu někdy bezdůvodně obviňovali z toho, že je Němka, že je agentkou německého vlivu. Realita je taková, že i když byla Němkou, tak své dětství strávila u dvora své oblíbené babičky, anglické královny Viktorie! A potom se vdala za dědice ruského trůnu.

Alexandr III. byl proti tomuto sňatku a požehnal mu až na smrtelném loži. Měl k tomu své důvody, protože (*soudě podle všeho*) chápal, že Mikuláš bude pod pantoflem. A princezna Alix Hesenská (tedy **Alexandra Fjodorovna**) se fakticky stala agentem probritského vlivu na ruskou politiku, protože všechno, k čemu došlo po smrti Alexandra III. v ruské politice a především ve vnější politice zcela odpovídalo britským zájmům. Když došlo k únorové revoluci a informace o ní se dostaly do Londýna, tak byla v britském parlamentu pronesena fráze: „*Jednoho z válečných cílů bylo dosaženo.*“

Jak se projevil tento probritský vliv? Projevil se v rusko-japonské válce a v tom, že bylo Rusko zataženo do 1. světové války. Většina historiků zcela pomíjí skutečnost, že po smrti Alexandra III. došlo ke změně vnějšího politického kurzu Ruska.

Za Alexandra III. byly shromážděny zdroje, které měly být použity na výstavbu vojenské námořní základny v oblasti současného Murmansk, kde měly být v Kolském zálivu rozmístěny hlavní síly ruského carského námořnictva na severu. Pokračování politiky tímto směrem by zajistilo podmínky mírové existence Ruska přibližně do poloviny 20. století, protože scénář typu Krymské války by byl blokován tou okolností, že metropole Velké Británie by dokázala přežít z vlastních zdrojů (*podle důležitosti jednotlivých produktů*) od dvou týdnů do tří měsíců.

Pokud bychom hovořili o takovém vojensko-technickém úkolu, jako je zablokování rozvinutých sil ruského námořnictva a křižníkových eskader směřujících z oblasti Kolského zálivu do Atlantiku, tak takový úkol neměl zaručené řešení až do 60-70. let dvacátého století. Například v roce 1939, několik dnů před začátkem války, před tím než Německo zaútočilo na Polsko, vyplula německá zaoceánská dopravní loď Bremen z New Yorku a zmizela v Atlantiku. Angličané, kteří se ji pokoušeli chytit, měli již k dispozici letadlové lodě, hydroplány, radiokomunikaci a také již nějakou tu radiolokaci, přesto Bremen přeplula Atlantik a doplula do Murmanska, kde počkala dva týdny, a když se situace víceméně uklidnila, odplula z něj do Německa. Teď si představte, že nemáte letadla, letadlové lodě, žádnou radiolokaci, že radiokomunikace bude vynalezena a začne se běžně používat až za desetiletí, a vy máte zabránit rozvinutí sil ruského námořnictva z oblasti Kolského zálivu za polární noci. Jak? Velice těžce řešitelný úkol.

V literatuře je také zmínka o jednom vojenském cvičení, které Spojené státy realizovaly v sedmdesátých nebo osmdesátých letech (*20. století*). Cílem cvičení bylo, aby se letadlová loď Forrestal a její doprovodné lodě v podmínkách rádiového ticha ukryly pod mraky a oblačností před leteckou a vesmírnou rozvědkou USA. Američané dva týdny hledali vlastní letadlovou loď v prostorách Tichého oceánu a nemohli ji najít. To cvičení bylo ukončeno až vydáním rozkazu o jeho ukončení. Takže politika Alexandra III. zaměřená na vytvoření základny v Kolském zálivu, kam chtěl umístit hlavní síly ruského námořnictva, byla strategicky dlouhodobě předvídatelná a zaručovala, že Anglii a její potenciální satelity přejde chuť útočit na Rusko po celá desetiletí. Takže tato politika a její pokračování mohlo kvalitativně změnit podobu současného světa.

Jenže Alexandr III. zemřel a co se stalo? Murmansk byl bleskurychle budován až v průběhu 1. světové války. Alexandr III. k němu plánoval protáhnout také hned dvoukolejnou železnici. Ještě v 80. letech byla na některých úsecích jednokolejná železnice Leningrad-Murmansk. Peníze určené na rozvoj Murmanského regionu pohltila výstavba námořní základny v Libavě a částečně v Port Arthuru. Obě tyto základny dokázaly, že byly Rusku na nic jak za 1. světové války (Libava), tak i za 2. světové války.

Čím zájmům to vyhovovalo? Zájmům Velké Británie. Kdo byl nositelem těch zájmů? Carevna Alexandra Fjodorovna. Nedělala to úmyslně, ale *pod vlivem egregoriálního vedení*. Proč říkám, že pod vlivem egregoriálního vedení? Protože (*soudě podle všeho*) upřímně přijala pravoslaví, jenže si uchovala spojení s císařským egregeorem Velké Británie. V průběhu jejího života v Rusku ji charakterizovali jako člověka s krajně nestabilní psychikou. Neustále upadala do depresí. Ale dokud byla mladou dívenkou, tak jí v Německu přezdívali „*princezna sluníčko*“. Pokud tedy sluníčko upadlo do deprese, tak čím to bylo? Její manžel ji miloval, to je nesporné. Pokud se však její psychika stala polem boje britského císařského egregoru a ruského carského egregoru, a ona se v tom boji nedokázala rozhodnout, na čí straně stojí, tak je pochopitelné, proč neustále upadala do depresí, měla špatnou psychosomatiku a zdravotní problémy. Proč měla rodina posledního cara celou kupu dalších problémů?

Takže to opravdu dopadá tak, že **institut rodiny — je klíčovým institutem pro řešení všech problémů**. Jedním z prostředků jeho narušení je **rozvrácení mravů dívek protivníka**, aby následující pokolení bylo biologicky defektní a nepředstavovalo vážnou hrozbu v geopolitickém soupeření. Jen si vzpomeňte, jak to vypadalo v 90. letech. O co se snažily hromadné sdělovací prostředky? O rozvrácení mravů dorůstajících pokolení a především pak dívek.

Auditorium: Snaží se o to dodnes.

M.V.: Ano, snaží se o to i dnes.

Auditorium: S plným nasazením.

M.V.: Můžeme se tedy ptát, co dělá *Federální bezpečnostní služba*? Kde je nějaká aktivita prokuratury? Co dělají pro potlačení toho rozvrácení mravů dorůstajících pokolení hromadnými sdělovacími prostředky a částečně i školou?

Auditorium: *Federální bezpečnostní služba* je přece kontrolovanou strukturou.

M.V.: V podstatě jde o to, že pokud Rusko není kryptokolonií (*pro kterou je rozvrácení mravů dorůstajících pokolení normou a nástrojem jejího zotročování*), tak svoboda slova, svoboda umělecké tvorby musí být chápána v tom smyslu, že **svědomí je základem svobody**. Z toho plyne, že *tvůrčí svoboda* a *svoboda slova* nesmí v životě společnosti vést k problémům a katastrofám. Pokud takzvaná „*svoboda slova*“ a „*tvůrčí svoboda*“ způsobují problémy a katastrofy, tak v mravně a intelektuálně zdravé společnosti musí stát (*pokud opravdu slouží společnosti*), nemilosrdně a nekompromisně takovému druhu takzvané „*svobody slova*“ a „*tvůrčí svobody*“ zamezovat.

Pokud budeme hovořit o vzájemných vazbách mezi *veřejnými institucemi*, tak v krátkodobých časových intervalech hraje opravdu rozhodující roli stát, neboť stát řídí ty věci, které lidé samostatně a na základě epizodické samoorganizace opravdu vyřešit nemohou. Pokud stát svou moc zneužívá, nebo se dopouští chyb, tak následky takových chyb (*pokud je budeme posuzovat v krátkodobých časových intervalech*) nikdo z lidí samostatně, ani na principu epizodické samoorganizace, kompenzovat nedokáže. V ruském jazyce na to máme pořekadlo: „*Když lid chybu učiní, car ji lehce odčiní, když car chybu učiní, nikdo ji již neodčiní.*“ Znamená to, že faktor rychlé reakce je v daném případě rozhodující. Určité nedostatky společnosti mohou být kompenzovány odpovídajícím státním řízením. V pořekadlu je to

vyjádřeno tím, že „*car to odčini*“. Nedostatky státního řízení nemohou být v krátkodobých časových intervalech kompenzovány žádnou veřejnou samoorganizací.

A v dlouhodobých časových intervalech? V dlouhodobých časových intervalech mohou být kompenzovány tím, co se nazývá „**rolí osobnosti v dějinách**“. A osobnost, to je produkt rodiny.

Mnohogenerační rodina a zrod osobnosti

A rozhodující roli při formování osobnosti má především máma, protože všechno, co se děje **v časovém intervalu od početí do doby, kdy dítě začne z vlastní iniciativy komunikovat s jinými lidmi**, je v podstatě bezvýhradně v rukou jeho mámy. Tehdy **se tvoří základy mravnosti, etiky, a také základy vnímání a chápání světa**. Pokud si máma maximálně dobře poradila s těmito úkoly, tak na tomto základu může vzniknout osobnost. Pokud neexistují tyto základy, tak pokus vytvořit osobnost na bázi něčeho rychlokvašeného a neurčitěho vede k tomu, že místo toho vznikne pouhý doplněk k židli, televizi, lahvi piva, nebo něčemu dalšímu. A o něčem jako o osobnosti se nedá mluvit ani vzdáleně.

Dále je to tak, že se rodiny ve společnosti statisticky dělí na různé typy.

— Na jednom statistickém protipólu je rodina typu „**jedinec s kufrem**“, který není v podstatě ničím vázán. Jak žije, je otevřenou otázkou, protože zde jsou opět dvě zcela opačné varianty: buď se jedná o zběsilého *spotřebitele*, nebo o agilního *asketu*, který nemá čas ani sílu zabývat se něčím jiným než tím, co si vybral jako svůj zájem.

— Na druhém protipólu statistiky je rodina složená z **více pokolení**, které žijí společně v jednom domě s množstvím dětí, tedy alespoň jedna větev rodiny.

Vzniká otázka: „*A co je lepší?*“

Z pohledu spotřeby, svobody a bezkonfliktnosti je v podstatě ideální rodinou — samostatný jedinec s kufrem a plnou prkenicí. Takzvané „*sexuálně uvolněné vztahy*“, nebo „*sexuálně obchodní vztahy*“ z obou stran, bez jakýchkoliv dlouhodobějších závazků vůči svému protějšku a tím spíše bez jakýchkoliv povinností ve vztahu k úkolu zajistit pokračování rodu... To znamená, že takový přístup je reálně antisociální z jednoho jednoduchého důvodu, že když tito samostatní jedinci zestárnou a nebudou práce schopní, bude nutné je sociálně zajistit. A sociální zajištění takovýchto samotářů, kteří celý svůj život promrhali a místo toho, aby dělali nějakou veřejně prospěšnou činnost, tak vydělávali peníze... To není jedno a to samé. Je to pro společnost těžké ekonomické břímě a v podstatě je tedy pro společnost lepší, pokud odejdou sami v důsledku deprese, nebo nějakých psychosomatických onemocnění, aniž by zatěžovali společnost nutností udržovat jejich nesmyslnou existenci ve stáří.

Jedním z příkladů takového druhu je včerejší událost — smrt Novodvorské. Život nám byl dán proto, abychom se naučili milovat. A ona promrhala neplodně svůj život mlácením prázdné slámy a pohrdla tou možností. Pokud budeme vycházet z toho, že každý člověk by se měl stát opravdovým Člověkem, nositelem Lidského typu struktury psychiky, tak: **nejlepším prostředím pro formování osobnosti je rodina několika dospělých pokolení, žijících pospolu** a v ideálním případě by taková rodina měla také žít v interakci s přírodním prostředím.

Realita je tedy taková, že pokud nás zajímá blaho společnosti v budoucnosti, přičemž na úrovni strategie, ne na úrovni kvality života nyní žijících, ale maximálně jejich dětí, tak **stát musí být orientován na podporu několikagenerační rodiny, mravně zdravé rodiny žijící ze své práce. Protože taková rodina poskytuje každému dítěti neformální hodiny vzájemných mezilidských vztahů. Dokáže mu ukázat všechna budoucí období jeho**

dospělosti a všechny problémy, které se s těmito jednotlivými etapami pojí. Je to tedy nejlepší prostředí pro to, aby se z dítěte opravdu stala osobnost.

Kromě toho tu je ještě jedna zvláštnost související s medicínou. V podstatě, když se podíváme do historie, tak takzvaní **géniové nebyli** (ve většině případů) **prvorozenými dětmi**. S čím to souvisí? Souvisí to se dvěma okolnostmi:

— První je možnost porodních traumat při prvním porodu, jejichž pravděpodobnost je vyšší než při těch následujících. Takže další děti jsou statisticky méně zatíženy následky v určitém směru nezdařených porodů. To je jedna strana té věci.

— Druhou stranou je, že první dítě dědí celou kupu rodových problémů z egregorů, které tak či onak rodiče nevyřešili. Další děti tedy získají méně problémové rodové duchovní dědictví. Obzvláště v těch případech, kdy rodiče neustrnou ve svém osobnostním rozvoji a dále se rozvíjejí, a pokud vidí své první děti jako zrcadlo problémů existujících v jejich rodu a pracují na jejich odstranění. Potom tedy další děti zdědí méně problémů a jejich tvůrčí potenciál je ve vztahu k řešení problémů v životě společnosti svobodnější.

Pokud je tedy společnost orientována na to, že normou je bezdětná rodina, že normou je adopce, že normou je málodětná rodina a vícedětná rodina je problém formulovaný: „*Proč rodit děti do bídy?*“ — tak si tím společnost do budoucna velice omezuje potenciál svého rozvoje, neboť mladší děti mají v průměru statisticky (v podmínkách nesprávné kultury) větší potenciál rozvoje.

Když už jsme se dotkli tématu adopce, tématu osvojených dětí, tak přitom také vzniká problém, který souvisí s tím, že ve většině případů byly děti, které je potřeba adoptovat, počaty a narozeny v problémových rodinách. **Proto je prvotním úkolem pěstounů ochránit osvojené dítě před jeho rodovými eggregory**, které neobsahují takové informace a algoritmiku, které jsou potřebné k tomu, aby byl život tohoto dítěte bezproblémovým. Je to tedy tak, že náhradní rodina musí opravdu dítě milovat. A nesmí zbytečně mrhat časem na zbytečnosti. Dítěti musí taková rodina věnovat co možná nejvíce času a podporovat ho v tom, aby samostatně řešilo své problémy a pomáhat mu s tím.

Proč? Protože pokud dítě při svém vývoji nezískává informačně-algoritmickou podporu v rodině, která ho přijala, tak se informační vakuum plní tím, co obsahují jeho rodové eggregory. Pokud si náhradní rodina neporadí s výchovou, tak když dítě dospěje do pubertálního věku, začne automaticky zpracovávat všelijakou algoritmiku, kterou obsahují jeho rodové eggregory, a která vedla k tomu, že se stalo sociálním sirotkem, přestože jeho rodiče jsou naživu.

Toto téma však bohužel není v pedagogických vysokých školách a na kurzech náhradních rodičů dostatečně osvětlováno. *Mnozí rodiče se tedy bohužel snaží o to, aby všechny děti, ať už jejich vlastní či adoptované, byly poslušné, místo toho, aby pracovali na tom, aby: děti dospěly do své mladosti s rozvinutou vůlí podřízenou diktatuře svědomí.* Jedná se o různé výchovné strategie, kterých je dosahováno různými metodami, nemluvě o tom, že i jejich cíle jsou rozdílné.

Pokud přesto určitý podíl rodičů tuto problematiku chápe, nebo ji prostě cítí a pocitově, intuitivně postupuje v souladu s ní, má společnost šanci, že jejich děti vyrostou, získají potřebné vzdělání, nebo budou dostatečně rozvinuty intelektuálně, aby si i mimo vzdělávací systém vypracovali nezbytné znalosti a návyky, a když se potom dostanou do úředních orgánů, tak učiní stát způsobilým řešit úkoly veřejného rozvoje. Protože pokus státu „*tahat za*

uši něco, co neroste“ je prostě ztrátou času a sil. To samé se týká i rozvoje vědy a vzdělávacího systému. Ve vztahu k tomu všemu je klíčovou věcí fungování instituce rodiny.

*Pokud budeme hovořit o tom, co se děje v rodině, tak hlavní věcí je **vzájemný vztah mezi mužem a ženou** — jako manželů, rodičů (a nakonec i prarodičů). **Pokud jsou věci v rodině řešeny správným způsobem, tak je rodina schopna ochránit dítě i před zhoubným vlivem hromadných sdělovacích prostředků, internetem, ulicí a vším ostatním.** Dítě je tedy potom schopné vstoupit do dospělosti plně připravené ve vztahu ke své misi — řešit úkoly veřejného rozvoje a odstraňovat problémy. Pokud rodina své úkoly řešit nedokáže, jsou problémy ve společnosti nevyhnutelné a společnost je tak odsouzena buď k vleklé krizi, nebo ke katastrofě kultury.*

Ta okolnost, že o tom hovoříme, — je ukazatelem toho, že situace v Rusku není beznadějná. Je to ukazatelem toho, že tuto krizi překonáváme, protože v takovém kontextu a v takových vzájemných souvislostech se v jiných kulturách o problematice rozvoje společnosti nehovoří.

Dále je již třeba promluvit o vzájemné součinnosti společnosti (*jako souboru veřejných institucí*) a organizačně-technologického komplexu národního hospodářství, tedy o nastavení a fungování ekonomiky. Myslím, že je lepší to téma ponechat na příští besedu.